JAZZFLITS NUMMER 443
21 JULI 2025

jazz JazzFlits

PERIODIEK VOOR NIEUWSGIERIGE LIEFHEBBERS

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN
4 NORTH SEA JAZZ FESTIVAL
9 JAZZ OP DE PLAAT
Catherine Russell, Fabia Mantwill, Quartet Diminished e.a.
12 JAZZ OP HET PODIUM
Re:Colletions, Kika Sprangers.
EN VERDER (ONDER MEER):
15 Ferdinand Povel (Eric Ineke)
19 David Van Kriedt 2 (Erik Carrette)

21,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 03 2025

JF 444 KOMT 27 AUGUSTUS UIT

BERICHTEN

Samara Joy. (Foto: Schorl)

Samara Joy krijgt Ella Fitzgerald Award 2025

Zangeres Samara Joy is onderscheiden met de Ella Fitzgerald Award 2025. Deze prijs wordt jaarlijks uitgereikt tijdens het Canadese Festival International de Jazz de Montréal aan een vocalist(e) die, net als Ella Fitzgerald, 'een grote invloed heeft gehad op de vocale jazz'. Joy kreeg haar onderscheiding op 28 juni in het Maison Symphonique Place des Art. Ze is de 25ste winnaar van de Award. Eerdere prijswinnaars waren onder anderen Diana Krall, Tony Bennett, Renee Rosnes en Christine Jensen.

JAZZFLITS HOUDT ZOMERVAKANTIE

Zomers nemen we altijd wat gas terug, ook dit jaar. Daardoor laat de volgende Jazzflits even op zich wachten. Op woensdag 27 augustus zijn we bij u terug met nummer 444. Wij wensen u een prettige en zonnige vakantie!

NORTH SEA JAZZ TREKT 90.000 BEZOEKERS

Herbie Hancock. (Foto: Joke Schot)

Het North Sea Jazz Festival, dat van 11 tot en met 13 juli in Rotterdam plaatsvond, heeft over drie dagen verspreid 90.000 bezoekers getrokken. Alle festivaldagen waren uitverkocht. De bezoekers konden binnen het Ahoy-complex uit concerten op achttien podia kiezen. Roland Huguenin was er drie dagen bij in Rotterdam. Het festival was perfect georganiseerd en de programmering was ijzersterk, zo rapporteerde hij ons. Zijn festivalverslag met foto's van Joke Schot staat vanaf pagina 4 in deze Jazzflits.

Eén van de publiekstrekkers was toetsenist Herbie Hancock (85). Amazon, de zaal waarin hij zou optreden, zat al een half uur voor aanvang vol. Samen met Terence Blanchard (trompet), Lionel Loueke (gitaar, vocals), James Genus (bas) en Jaylen Petinaud (drums) gaf een energieke Hancock een concert dat door het publiek zeer gewaardeerd werd. Dat hij nog niet aan ophouden denkt, bleek wel uit het 'see you next time', waarmee hij het podium verliet.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Dianne Reeves. (Persfoto)

German Jazz Trophy 2025 uitgereikt aan Dianne Reeves

Zangeres Dianne Reeves (68) heeft 2 juli in Stuttgart - tijdens het festival Jazz Open - de German Jazz Trophy 2025 in ontvangst genomen. Aan de prijs is een prijzengeld van 15.000 euro verbonden. De Trophy, een oeuvreprijs, wordt sinds 2001 uitgereikt. Het prijzengeld wordt verschaft door de Stichting Kunst en Cultuur van de Sparda-Bank Baden-Württemberg. Eerder kregen Toots Thielemans, Carla Bley en Dee Dee Bridgewater de Trophy.

Joni Mitchell stelt 4-cd-box 'Joni's Jazz' samen

In september verschijnt onder de titel 'Joni's Jazz' een 4-cd-verzamelbox met ruim zestig stukken van singer-songwriter Joni Mitchell die naar haar zeggen getuigen van 'de diepgaande invloed van jazz op mijn werk'. Het betreft studio- en live-opnames uit de periode 1968 tot en met 2023. De box zal ook 'alternate takes' en twee niet eerder uitgebrachte demo's uit 1980 bevatten. De box is door Mitchell opgedragen aan wijlen saxofonist Wayne Shorter. Ze werkte met hem samen, evenals met bassist Jaco Pastorius, toetsenist Herbie Hancock en bassist Charles Mingus. In de box zullen stukken van onder meer de albums 'The Hissing Of Summer Lawns', 'Hejira', 'Mingus' en 'Turbulent Indigo' te vinden zijn. In de 'liner notes' van haar album 'Joni Mitchell Archives Vol. 4' dat vorig jaar uitkwam, keek ze al vooruit naar de verzamelbox: "People ask me my favorite of my albums, it's going to be Joni's Jazz", zo schrijft ze.

AMSTERDAMS FESTIVAL SOUTH EAST JAZZ KEERT EIND AUGUSTUS NA TIEN JAAR TERUG

Na tien jaar is het Amsterdamse festival South East Jazz terug. Het zal zich langs een 1,7 kilometer lange festivalroute – van de Arena tot het Bijlmer Parktheater – op vijf podia voltrekken. Het festival is gratis toegankelijk en biedt op 30 en 31 augustus een podium aan onder meer Fra Fra Sound, drumster Sun-Mi Hong, zangeres Deborah Carter, BNNYHUNNA, pianist Mike del Ferro, Ramon Valle & Maite Hontelé en de Jazz Focus Big Band.

Het South East Festival was een intiem festival dat van 2009 tot en met 2012 werd gehouden op de Amsterdamse Boerderij Langerlust. In 2013 verkaste het eenmalig naar de Johan Cruyff Arena, maar in 2014 en 2015 was de opzet weer kleinschalig. Het festival keert nu terug in de J.C. Arena (Business Lounge), het Bijlmer Parktheater, op een speciaal te bouwen podium op het Hoekenrodeplein (het Bimhuispodium), voor de ingang van Zandkasteel (ZOJazz Stage) en naast AFAS Live (Unity Podium i.s.m. Conservatorium van Amsterdam). Voor de organisatie van het evenement sloegen onder meer Het Bimhuis, het Bijlmer Parktheater, ZOJazz Stage, het Grachtenfestival en het Conservatorium van Amsterdam de handen ineen.

Meer informatie: www.southeastjazz.nl

De Jazz Foundation op bezoek bij de New York Stock Exchange. De man met de hamer is directeur Daveed Frazier. (Foto: NYSE)

Directeur van Jazz Foundation of America mag slotbel luiden op New Yorkse aandelenbeurs

De Jazz Foundation of America (JFA) had 10 juni de eer om de slotbel te luiden op de New York Stock Exchange. Met deze handeling werd de handelsdag van de aandelenbeurs in Wall Street officieel afgesloten. 'Bell ringer' was Board President Daveed Frazier. Ook was een aantal musici – onder wie T.J. Robinson (trombone), Anthony Ware (alt) en Russell Carter (percussie) – meegekomen om een kort optreden op de beursvloer te geven. Het was voor het eerst in de geschiedenis van de beurs dat het luiden van de bel door muziek omlijst werd. Het was een heuglijke dag voor de JFA: 'Thank you to the New York Stock Exchange for having us today on Wall Street - what an honor. We're grateful to spread the mission and awareness of the Jazz Foundation of America!', aldus de organisatie op haar Facebookpagina. De JFA ondersteunt jazzmusici die vanwege ziekte, ouderdom, werkeloosheid of andere omstandigheden in de problemen zijn gekomen. De beursbel wordt dagelijks bij opening en sluiting van de handel door een genodigde geluid.

Van Bavel/Jackson/Teepe nemen in Midwoud live-album op

Tijdens een optreden van het trio Rob van Bavel (piano), Gene Jackson (drums) en Joris Teepe (bas) op 10 juli in Huis Midwoud (Midwoud) zijn opnames gemaakt voor een live-album. Dat album zal volgend jaar bij Wim Wigts label Timeless verschijnen. De drie maakten van 8 tot en met 11 juli een vierdaagse Nederlandse tournee, die uitmondde in een optreden tijdens het North Sea Jazz Festival in Rotterdam.

Su Nichel Kwintet. (Persfoto)

Goed bezocht Barendrechts jazzfestival krijgt vervolg in 2026

De eerste editie van het Barendrechtse Jazzfestival 0180 is goed bezocht, zo meldt de online krant De Schakel. Het vond grotendeels plaats op zaterdag 5 juli in de foyer van theater Het Kruispunt en het jeugdhuis van de Bethelkerk. ’s Middag speelde daar de Big Band Barendrecht. In het theater traden ’s avonds zangeres Henriette Sillem, het Sunny Ray Trio, Trio 84 en het Su Nichel Kwintet op. Verder was er op zondagochtend 6 juli nog een zogenoemde jazzdienst in de Bethelkerk, waaraan de Joyfull Jazz Messengers onder leiding van Jan Willem van Delft een bijdrage leverden. “Jazz raakt aan beleving, improvisatie en ontmoeting – precies wat we met dit weekend wilden brengen,” zeggen de initiatiefnemers Ivana van Hoof (Het Kruispunt) en Leo van Gelder (Bethelkerk) op barendrechtnu.nl: “Wij hebben ons laten inspireren door het North Sea Round Town Festival in Rotterdam, waar livemuziek op verrassende plekken door de stad wordt gebracht.” Als het aan de initiatiefnemers ligt komt er volgend jaar een tweede editie op meer plekken: “Lokale horeca, leegstaande panden, parken, andere kerken of bewoners van Barendrecht met bijzondere tuinen, het zijn allemaal plekken waar het volgend jaar ook mag gaan bruisen van de jazz.”

Marike van Dijk. (Foto: Vanessa van Dalsen)

‘Huisband’ TivoliVredenburg neemt eerste live-album op

Het Nu-Art Orchestra, sinds dit jaar ‘ensemble in residence’ van TivoliVredenburg (Utrecht), heeft 15 juli in TivoliVredenburgs zaal Cloud Nine zijn eerste live-album opgenomen. Ella Zirina, Suzan Veneman, Louk Boudesteijn, Vincent Veneman en Marike van Dijk, de artistiek leidster van het orkest, componeerden nieuw werk. Zolang het Orchestra er huisband is, zal jaarlijks een live-album in TivoliVredenburg worden opgenomen. Op vrijdag 3 oktober speelt het Nu-Art Orchestra in TivoliVredenburg tijdens de eerste editie van de Orange Jazz Days. Daar zal het eerste live-album worden gepresenteerd.

TACHTIG JAAR METROPOLE ORKEST GEVIERD MET ACHT COMPOSITIE-OPDRACHTEN

Acht componisten hebben nieuw werk geschreven voor een album dat in het kader van het tachtigjarig bestaan van het Metropole Orkest zal verschijnen. Het zijn Morris Kliphuis – hij schreef ‘Arakatak’, het titelstuk van de plaat – honorair dirigent Vince Mendoza, Donny McCaslin, Mark Guiliana, Shai Maestro, Tineke Postma, Louis Cole en vaste gastdirigente Miho Hazama. Hazama leidt het orkest op het album, dat volgend voorjaar verschijnt.

“Al sinds de vroege jaren van het Metropole schrijven huisdirigenten en -componisten muziek speciaal voor het orkest. In het kader van ons jubileum vonden we het een mooi idee om passend bij deze rijke traditie, componisten die nauw met ons verbonden zijn door onze pop-, jazz- en filmmuziekprojecten, opdracht te geven om nieuw werk te componeren”, aldus Robert Soomer, artistiek manager Metropole Orkest in een persbericht. Op 6 maart 2026 worden de nieuwe werken voor het eerst live ten gehore gebracht tijdens de feestelijke albumlancering in De Hallen, Amsterdam.

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Datum en plaats:
11, 12, 13 juli 2025, Ahoy, Rotterdam.

De 48ste editie van North Sea Jazz was gedenkwaardig in vele opzichten. Het festival verwelkomde tal van debutanten onder wie zangeres Song Yi Jeon, saxofonist Linda Sikhakhane en saxofoniste-fluitiste Zoh Amba. Onmiskenbaar waren de oproepen tot vrede en menswaardigheid. Op het festival speelden meer jazzvrouwen dan ooit tevoren; een tendens die zich bestendigt als het nieuwe normaal. De allereerste ontmoeting op een podium ooit, tussen zangeres Norah Jones en haar halfzus en sitarbespeelster Anoushka Shankar, leverde het mooiste plaatje op (zie hiernaast).

Nederland is nog steeds een hub voor de Europese jazz, zeker ook door de grote verscheidenheid aan buitenlandse studenten dat aan onze conservatoria studeert. Veel aan Nederland gerelateerde concerten waren zeer de moeite waard. Saxofoniste Kika Sprangers voerde dit jaar de compositieopdracht uit (meer daarover in de recensie op pagina 12) en drumster Sun-Mi Hong ontving de Paul Acket Award.

De vrijdagmiddag ging van start met **Dekoor x USBB**. Dit vijftigkoppige studentenorkest bestaat uit een close harmony-koor en een bigband, die samen een breed en gloedvol klankveld creëerden. Bij het **Jazz Orchestra of the Concertgebouw** met **Fay Claassen**, **Anna Serierse** en **Esther Van Hees**, was de aanpak iets robuuster. Ze presenteerden het miraculeuze project 'The Second Time Around'. Daarin worden de arrangementen uitgevoerd die Oliver Nelson maakte voor het album 'Rita Reys meets Oliver Nelson' uit 1965. De manuscripten werden in 2023 door het Nederlands Jazz Archief ontdekt in het werkarchief van Rogier van Otterloo en de nalatenschap van Rita Reys. De gelaagde muziek van het **Martin Fondse Voice Orchestra** klonk totaal anders. In de lichtvoetige lyriek zou je kenmerken van het 'Nederlandse jazzcanon' kunnen herkennen. Rogier van Otterloo had deze muziek vast graag uitgevoerd.
vervolg op de volgende pagina…

Zangeres Norah Jones (links) was te gast bij haar halfzus Anoushka Shankar. Ze stonden nooit eerder samen op een podium. (Foto: Joke Schot)

Drummer Johnathan Blake trad op met Pentad.
(Foto: Joke Schot)

Het bijzondere concert onder de titel 'The Symphonic Music of Wayne Shorter', een samenwerking tussen het **Rotterdam Philharmonisch Orkest** onder leiding van **Clark Rundell** met als solisten Dayna Stephens, Tineke Postma, Danilo Pérez, John Patitucci en Terri Lyne Carrington, was een festivalhoogtepunt. Een persoonlijk hoogtepunt was er voor drumster **Sun-Mi Hong**. Met haar kwintet schitterde zij op hoog niveau. Dat vatte verhalende melodielijnen in een expressieve ensembleklank.

De **Codarts bigband** onder leiding van **Ilja Reijngoud**, opende de zaterdagmiddag met fraai ensemblespel en veelbelovende jonge solisten en vocalisten. **Sanne Sanne** (zangeres Sanne Huijbregts) schitterde, begeleid door een sterk ensemble, in een fascinerend concert. Ze is expressief en indringend,en haar composities zijn geraffineerd en theatraal. Haar heldere stem, perfecte articulatie, timing, ritmiek en frasering, maken haar liedjes weergaloos.
Stilistische schoonheid was er ook in het concert van **Tony Overwater & Atzko Kohashi.** De twee speelden stukken van hun nieuwe album 'Porgy'. Zij creëerden een boeiende symbiose tussen piano en contrabas. Onbaatzuchtig maakte de Japanse Atzkho gebruik van de dynamische mogelijkheden van de piano.

Het **Loek van den Berg Quintet** maakte de mooie ambities waar en gaf in geavanceerde stukken blijk van een sterke eigen visie. Muziek van Amsterdamse bodem was er in een Latijnse mix van **Ibelisse Guardia Ferragutti & Frank Rosaly**. Ze maakten indruk met vrijgevochten, bevrijdend en eclectisch werk, dat ook op hun album 'Mestizx' te vinden is. De vocalen van Ibelisse bewogen tussen 'spoken word' en zang, in onder meer een protestsong.
Het festival bood het nodige aan jazz met invloeden uit Europa, het Midden-Oosten, Afrika, Zuid-Amerika en Azië. Bijvoorbeeld de muziek van de Zwitserse harpiste en klimaatactiviste **Julie Campiche**. Ze boog somberheid om in krachtdadige muziek onder het motto 'iedereen doet ertoe en kan het verschil maken'. Haar jazz was atmosferisch en met veel harmonische verschuivingen.
Aki Rissanen & Steven Kamperman herformuleerden op hun album 'Thou Shalt Worship The Rich And Famous!' de tien geboden. De muziek klonk ook op
vervolg op de volgende pagina…

Sun-Mi Hong ontvangt de Paul Acket Award uit handen van de nieuwe festivaldirecteur Irene Peters (links). (Foto: Joke Schot)

Trompettist Avishai Cohen sprak zich uit over het optreden van Israël in Gaza en de regio. Hij benadrukte: "Laten we altijd bidden voor vrede, ook als er geen oorlog is, want ook dan is het moeilijk om de mensen in je eigen omgeving als mensen te zien. Laten we bidden voor het beëindigen van de gekte en een terugkeer naar een normaal leven en veiligheid voor iedereen." Zijn suite 'Ashes to gold' droeg hij aan het publiek op als een gebed voor vrede. (Foto: Joke Schot)

Mary Halvorson Amaryllis Sextet. (Foto: Joke Schot)

het festival. Hun met kwinkslagen verrijkte blues en gospel, vloeiden geraffineerd over in vrije en klassieke stijlen. In de platte doos die de Yenisei-zaal feitelijk is, klonk de akoestische sound van pianist Aki en klarinettist Steven verbluffend goed.

Linda Sikhakhane. (Foto: Joke Schot)

Bij **Spinifex** mag je compromisloze 'noise' verwachten en dat kregen we. Robuuste melodieën en woeste improvisaties vielen ons ten deel. En tot genoegen! Het concert was een tweede festivalhoogtepunt, zeker voor liefhebbers van hardcore avant-garde.
Nog een hoogtepunt was het concert van pianist **Tigran Hamasyan**. Hij greep terug op de muziek van zijn album 'The Bird Of A Thousand Voices'. Het bevat geniale composities, gebaseerd op een Armeens volksverhaal. Ze zijn soms poëtisch en soms overweldigende soundscapes. Zijn meerstemmige vocalises waren rustpunten in het festivalgedruis. Fluitend werd hij een zangvogel, hoog in een boom. Zijn beheersing van zijn complexe partituur was volledig.
De Belgische pianist **Alex Koo** maakte voor zijn optreden een selectie uit zijn album 'Blame It On My Chromosomes'. Hij bewoog zich strikt, maar ook onvoorspelbaar door zijn composities. Zijn kalmte riep associaties op met The Modern Jazz Quartet.
vervolg in de rechterkolom…

Jacob Collier. (Foto: Joke Schot)

De Zuid-Afrikaanse pianist **Nduduzo Makhathini** mixt Afrikaanse muziekculturen met Amerikaanse jazz. Zijn sierlijke spel kan zomaar omslaan in vurig baltsgedrag. Met zijn trio speelde hij samen met saxofonist Mark Turner, waardoor het beste van twee werelden samenkwam.
Sensationeel was het debuut van de Zuid-Koreaanse zangeres en componiste **Song Yi Jeon**. Zij leidde haar nonet en slagwerkgroep Samulnori Newdot in perfecte arrangementen waarin zij traditionele Koreaanse muziek verweeft met progressieve jazz en blues. Haar zangkwaliteiten zijn exceptioneel en ongekend. Song Yi Jeon gaf een indrukwekkend concert dat als een van de hoogtepunten van het festival mag worden gezien.
De Cubaanse componist en jazzpianist **Alfredo Rodriguez** trad aan met een kwintet waar ook zanger en percussionist Pedrito Martinez in speelt. Aanvankelijk klassiek geschoold, verbrede Rodriguez zijn muziek met Latin jazz, pop, hiphop en de Cubaanse timbastijl. Later werd hij een pupil van Quincy Jones. Zijn energieke concert was hypnotiserend.
De Panamese pianist **Danilo Pérez** betrad het toneel met bassist John Patitucci en drummer Adam Cruz. Zijn mond wist hij te roeren, maar ondanks mooie harmonieuze en ritmische stijlfiguren kwam zijn muziek niet echt op gang. De bal werd vooral rondgespeeld.
vervolg op de volgende pagina linksboven…

De meeste Amerikaanse jazzartiesten tijdens NSJ uitten hun bezorgdheid over de situatie in hun land, al dan niet via rap of 'spoken word'. De magie van de Afro-Amerikaanse jazz is gelukkig nog intact.
De Amerikaanse pianist **Sullivan Fortner** was eerder op het North Sea Jazz Festival als begeleider, maar was nu aangekondigd als frontman. Hij is een groot talent. Zij spel was vindingrijk en lijkt ogenschijnlijk uit de losse pols te komen.
Gitarist **Julian Lage** vatte zijn avontuurlijke spel in geraffineerde arrangementen en verrichtte kleine wonderen. Met Jorge Roeder en Joey Baron speelde hij een levendige set.
Puur, scherp en vet was de muziek van drummer **Jonathan Blake** en zijn band **Pentad**. Met één been in de traditie en het andere in de klei, pakt hij alles wat binnen zijn ideaal past. In augustus verschijnt 'My Life Matters' op Blue Note, waarop hij zich uitspreekt tegen sociaal-maatschappelijke onrechtvaardigheid.
Een regelrechte sensatie was het debuut van saxofoniste **Zoh Amba**. Zij werpt zich vol overgave in haar muziek. Ook extremen kennen een overtreffende trap, bleek tijdens haar optreden. De contrasten waren groot: ze bracht verhalende jazz, free en ultra-avant-garde. Zoh haalde de eindstreep niet. Ze brak haar concert af omdat ze op was.

Het trio van pianist **Emmet Cohen** met saxofonist Patrick Bartley deed wat we mochten verwachten: spelen als een perfect geoliede machine. Dat gold ook voor het slotconcert van de vrijdagavond met het kwartet van **Branford Marsalis**. Een topformatie die er zichtbaar lol in heeft en blijft scoren. Pianist Joey Calderazzo onderscheidde zich in een grimmig stuk waarin donkere kleuren de overhand hadden.
Trompettist **Ambrose Akinmusire** was er met het Origami Harvest Nonet, vocalist Kokayi en het North Sea String Quartet. Hun muziek was grensverleggend en het concert een groot succes. Spijtig genoeg was de belangstelling voor Akinmusire c.s. veel groter dan de Madeirazaal aankon.
Ook drumster **Terri Lyne Carrington** komt erg goed tot haar recht in ensembles waarin ruimte is voor verbeelding. Ditmaal stond haar herinterpretatie van 'We Insist' op het programma, de protestplaat die Max Roach in 1961 maakte in het kader van de burgerrechten-
vervolg in de rechterkolom…

Banjospeler Béla Fleck trad op met harpist Edmar Castaneda en drummer Antonio Sanchez. Deze virtuozen zetten alles naar hun hand en maakten spannende muziek. (Foto: Joke Schot)

Saxofoniste Zoh Amba moest haar concert voortijdig beëindigen. Ze was op. (Foto: Joke Schot)

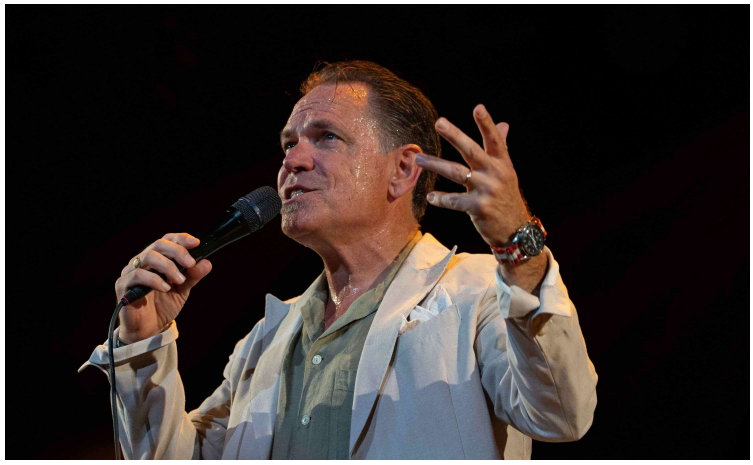
Kurt Elling trad op met de Yellowjackets. (Foto: Joke Schot)

beweging. Met name zangeres Christie Dashiell imponeerde. Zij gaf het protest een stem. Saxofonist **David Murray** heeft helemaal zijn draai gevonden in zijn nieuwe jonge kwartet. Zijn poëtische spel vloeide prachtig samen met de ruime inbreng van de hem begeleidende jonge helden.
vervolg op de volgende pagina linksboven…

Omdat het vliegtuig vertraging had, begon het concert van gitariste **Mary Halvorson** en haar Amaryllis Sextet op zaterdagavond, pas om 23.30 uur. Eigenlijk was dat precies het goede tijdstip voor het optreden. In de Yenisei-zaal schiepen de musici een geheel eigen werkelijkheid. Mary's betoverende gitaarsound was gehuld in galm en echo, met de 'brass' van de blazers daar overheen. Later sloeg de sfeer volledig om toen Mary los ging in een rocksolo.

Ook enkele grote jazzvocalisten prijkten op het programma. Met haar sublieme stem overtrof **Samara Joy** alle verwachtingen. Zij werd begeleid door een zevenkoppig ensemble (vier blazers en ritmesectie) gevormd uit jonge gasten die het vak perfect beheersen. Samara greep terug op standards die waren verfraaid met gloedvolle arrangementen. Toch wrong er iets… was haar optreden niet te glad en gingen zang en ensemblespel niet een beetje over de top? Dat gevoel had ik op sommige momenten ook bij **Jazzmeia Horn**. Haar gegil (gekrijs) lijkt een maniertje om nog eens te bevestigen dat ze een stemacrobaat is. Dat stemde soms bitterzoet. Verder niets dan lof voor Jazzmeia. Zij nam de zaal bij de hand en gaf alles. Naast vocaal gooi- en smijtwerk was er ook de persoon Jazzmeia Horn die de spijker op de kop sloeg toen ze zich blootgaf in scherpzinnige observaties van wringende maatschappelijke thema's. Op zondagavond sloot **Kurt Elling** de rij. Hij was op dreef en deed alles waar hij goed in is. Samen met zijn begeleidingsband de **Yellowjackets** bracht hij een eerbetoon aan de legendarische groep Weather Report**.** De combinatie van fusion en een hitsige crooner, pakte zeer goed uit. Elling speelde 'charmant' met taal en woorden. Was zijn ironie een scherp commentaar op de wereld van nu of stak hij de draak met alles?

Het North Sea Jazz Festival was perfect georganiseerd en de programmering was ijzersterk, wat respect afdwingt voor de organisatie. Sommige artiesten vielen een beetje tegen. Andere presteerden op erg hoog niveau, ondanks de onvermijdelijke onrust tijdens dit grote festival. Net zoals in voorgaande jaren, miste ik een uitsmijter op de zondagavond. Rond 23.00 uur nog eenmaal adrenaline voelen kolken bij een vet jazzconcert, zou geweldig zijn. Saxofoniste **Lakecia**
vervolg in de rechterkolom…

Song Yi Jeon. (Foto: Joke Schot)

Jazzmeia Horn. (Foto: Joke Schot)

Benjamin was die uitsmijter niet. Wel smeedde zij in een supersonische rap al het activisme van de afgelopen dagen samen tot een vurig slotpleidooi. Na een laatste maal verkassen luisterden we naar **Benin International Musical**. Dit collectief voegde traditionele ritmes en gezangen uit de inheemse vodoun-cultuur uit het West-Afrikaanse land samen met trends uit de westerse jazzcultuur, en deed wel een aanstekelijke slotact. Volgend jaar viert het North Sea Jazz Festival het vijftigjarig jubileum op 10, 11 en 12 juli 2026.
Roland Huguenin

JAZZ OP DE PLAAT

COLIN HANCOCK'S JAZZ HOUNDS FEAT. CATHERINE RUSSELL
Cat & The Hounds
Turtle Bay Records

Colin Hancock (1997) en zangeres Catherine Russell (1956), twee iconische Afro-Amerikaanse vertolkers van 'vintage jazz', hebben hun krachten gebundeld op het bijzondere album 'Cat & The Hounds'.
De 28-jarige 'early jazz'-musicus, historicus, componist en producer **Colin Hancock** lijkt een wonderkind. Een multi-instrumentalist die reeds jong les kreeg op string-bas en trompet en zichzelf daarna allerlei andere instrumenten eigen maakte. Die op elfjarige leeftijd begon met multitrackopnames van historische jazznummers waarop hij alle instrumenten bespeelde. En op vijftienjarige leeftijd de Semper Phonograph Company oprichtte, dat zich bezighoudt met het recreëren van historische jazzopnames, onder meer met antieke akoestische en elektronische opnameapparatuur zoals wasrollen. Hancock vindt zijn inspiratie bij Buddy Bolden en Bix Beiderbecke. En verder… Hancock is milieuactivist en jurist met universitaire diploma's in stedenbouwkundige planning en rechtsgeleerdheid. In 2023 werd hij genomineerd voor een Grammy Award. Hoe hij alle ballen in de lucht houdt hoort u in 'Sensation rag' (2014) (https://tinyurl.com/fjw5k2ay) en in zijn compositie 'Wyggle Wobby!' (2023) (https://tinyurl.com/4pwvcjrn). Alle instrumenten op deze twee opnames, recentelijk gemaakt met historische opnameapparatuur, worden door Hancock bespeeld! Wilt u nader kennismaken, bekijk dan dit vraaggesprek met hem: https://tinyurl.com/mtchb79t.
vervolg in de rechterkolom…

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier voor onze platenindex: http://bit.ly/2eGAA92

Als dochter van Carline Ray (1925-2013) en Luis Russell (1902-1963) komt **Catherine Russel**l van goeden huize. Vele jazzgrootheden kwamen bij haar ouders over de vloer, Louis Armstrong was een goede bekende. Carline Ray (gitaar, bas en zang) maakte deel uit van de 'International Sweethearts of Rhythm' en speelde met Marian McPartland, Bobby Darrin, Leonard Bernstein, Doc Cheatham en Wynton Marsalis. De in Panama geboren Luis Russell (piano, arrangeur en bandleider) kwam via New Orleans terecht in Chicago, waar hij in 1925 en 1926 speelde bij Joe 'King' Oliver. In 1927 richtte hij in New York zijn eigen orkest op. Van 1935 tot 1943 was zijn band het begeleidingsorkest van Louis Armstrong (zie ook de rubriek Discografische notities in Jazzflits 436). Catherine werkte als back-up zangeres mee aan meer dan tweehonderd cd's van artiesten als David Bowie, Steely Dan, Paul Simon, Dr. John en Madonna, alvorens ze in 2006 zelf doorbrak als jazz-zangeres met haar debuutalbum 'Cat'. Inmiddels heeft ze negen albums op haar naam staan, waarvan drie werden genomineerd voor een Grammy Award. Russell zong op Vince Giordano's soundtrack-album van de Boardwalk Empire serie waarmee hij in 2011 een Grammy won.
Het concept van 'Cat & The Hounds' ontsproot aan het brein van George Wein. Hij wilde tijdens het 2020 Newport Jazz Festival de schijnwerpers richten op originele jazz van honderd jaar geleden met een 'History of Jazz'-showcase door de nieuwe generatie van 'Black Traditionalists'. Wein vroeg advies aan Vince Giordano, die aanraadde de toen 23-jarige Colin Hancock op het project te zetten. Corona en het overlijden van George Wein in 2021 gooiden roet in het eten. Uiteindelijk staken Hancock, Russell en haar echtgenoot c.q. manager Paul Kahn in 2023 de koppen bij elkaar met als resultaat dit album – 'a living tribute to the music's roots and resonance' – met muziek van honderd jaar geleden, overtuigend gebracht door classic jazzmusici van vandaag.
Hancocks band geeft de ambiance van orkesten als Johnny Dunn's Jazz Hounds, Fletcher Henderson's Hot Six, Luis Russell Orchestra en Armand J. Piron's Orchestra perfect weer. Catherine Russells authentieke optreden doet denken aan zangeressen Bessie Smith en Ethel Waters. Ze zingt ontspannen, zonder moeite, haar frasering is onberispelijk. De Jazz Hounds zijn 'top of the bill'-vertolkers van vintage jazz en zijn allen, indachtig de strenge segregatiewetten tijdens de 'Jazz Age' en George Weins opzet van het project, van Afro-Amerikaanse afkomst. In slechts één song speelt een blanke musicus mee, Vince Giordano, op bassaxofoon in 'West Indies Blues'. De eerste song, 'Panama limited blues', staat model voor de reis van Luis Russell in 1919 van Panama naar New Orleans en vandaar naar Chicago in 1925. De Panama Limited was de passagierstrein tussen New Orleans en Chicago, zo genoemd naar het Panama Kanaal. Het album bevat twaalf songs waarvan 'Cake walkin' babies' veruit het bekendst is. De stukken ademen pure 'Jazz Age', zo moet het toen geklonken hebben. Als gezegd een bijzonder album.
Feike Grit

Bezetting o.a: Dion Tucker (trombone), Evan Christopher (rieten), Jerron Paxton (diverse instrumenten), Jon Thomas (piano), Ahmad Johnson (drums), Kerry Lewis (tuba).

Bekijk hier het nummer 'Cake walkin' babies':
https://www.youtube.com/watch?v=HLS-6gsvHzE

NOAH HAIDU
Standards III
Infinite Distances

Hebt u dat nou ook, die moedeloosheid wanneer u bij het lezen van een Engelstalige tekst over jazz struikelt over frases als 'iconic', 'legendary' en 'acclaimed'? Dat gevoel van 'ja-ja, rustig aan' en vooral 'bedenk eens wat anders'? Want je leest veel woorden maar er staat niks.
Precies dezelfde sentimenten kunnen ons overvallen bij gemakzuchtige muziek. Je hoort de noten maar ze bereiken je niet, ze vallen dood op de grond voor ze je hersens bereiken.
En dan krijg je het derde album met standards van pianist Noah Haidu. Zijn eerste album in deze serie heette 'Standards I', het tweede 'Standards II' en nu is er een derde deel met de werkelijk verbijsterende titel 'Standards III'. Meneer speelt geroutineerd bekend materiaal en neemt niet eens de moeite om pakkende titels te bedenken.
Maar dan zet je de plaat op en wordt alles anders. Haidu cum suis kennen de stukken van haver tot gort, de routine is inderdaad indrukwekkend, maar juist die routine is hier zo heilzaam. In Jazz Bulletin 133 zei Ferdinand Povel, terugblikkend op een bevredigende klus: "Routine is het mooiste wat er is. Ik voelde mij zo vrij als een vogeltje." Zodra je het materiaal beheerst, stijg je boven de materie uit.
'Yesterdays', bekend als 'torch song', gaat in een werkelijk jezustempo. Waarbij opvalt dat de leider lange bogen trekt over al die akkoordwisselingen heen. Soms lijkt de één zoek te raken; ligt-ie in een stoffig hoekje van de studio? Maar dan opeens komt de hele band weer perfect bijeen.
'A child is born' krijgt totaal andere akkoorden. In 'Lover' is de melodie vervangen door iets van eigen hand. 'Old folks' begint met een onbegeleid baschorus door Buster Williams; de pianist zal hebben gezegd: 'Buster, begin jij maar, daarna zien we wel.' En de bassist kroop naar het hoge register, waar hij ruimte vond voor geheimzinnige, kleine glissando's.
'Things ain't what they used to be' kent ook z'n vervreemdende elementen maar blijft ritmisch gezien helemaal 'in the pocket'. Want zo'n pakkende groove zet je niet zomaar overboord. Rest mij nog te melden dat er drie eigen stukjes op staan die ook vertrouwd klinken, al helemaal een eerbetoontje onder de naam 'Stevie W.'
Kortom – het standard-repertoire is in de juiste handen als een zandbak. Een speelse plek waar alles kan en niets moet. En die voor de recensent ook geen aanleiding is voor plichtmatigheden. Nou ja, ik doe mijn best.
Jeroen de Valk

Bezetting:
Noah Haidu (piano), Gervis Myles (bas), Charles Goold (drums) + Steve Wilson (altsax), Buster Williams, Peter Washington (bas), Billy Hart, Lewis Nash (drums).

Beluister het album hier:
https://tinyurl.com/3sr8nzm5

FABIA MANTWILL ORCHESTRA
IN.SIGHT
GroundUp Music

Grootse symfonische muziek met een flink jazzgehalte, dat is wat u door het Fabia Mantwill Orchestra op de cd 'IN.SIGHT' krijgt voorgeschoteld. Het klinkt een beetje als het Metropole Orkest, maar toch een beetje anders. Dat is niet zo vreemd als je bedenkt dat Vince Mendoza, oud-Metropole-chefdirigent, voor saxofoniste Fabia Mantwill geen onbekende is. In 2016 nam ze tijdens haar studie deel aan de Metropole Orkest Academy. 'IN.SIGHT' is haar tweede opname met haar orkest. Het moet een snelkookpan-project zijn geweest. In amper 72 uur werden samen met de Griekse Magdalini Giannikou en Shark Puppy voorman Micheal League de zes stukken geschreven en amper vijf maanden later ligt het resultaat met een band van 32 muzikanten en zes gastsolisten in de schappen van uw cd-winkel. De muziek is groots en meeslepend. Er is een weldadig grote strijkerssectie, een puntige ritmesectie met vibrafoon en marimba en een fraai ingespeelde blazersgroep. Tel daarbij op dat de zes gastsolisten ruim baan krijgen om te laten horen wat ze in hun mars hebben. Het resultaat is verrassend, gevarieerd en meeslepend. De stukken zitten als gegoten voor het orkest. Aanstekelijk is de lap steel-gitaar van Roosevelt Collier, die in het nummer 'Wirl the wheel' flink van leer trekt. In het melancholieke 'Sleeping giant' schitteren hoornist Morris Kliphuis en accordeonist Goran Stevanovich. Zo hebben alle stukken iets eigens in ritme, structuur of instrumentbezetting. Eén ding hebben de composities gemeen; alle muziek op 'IN.SIGHT' sprankelt. Nog even over Fabia Mantwill zelf; deze jonge Duitse muzikante is bezig zichzelf naar de top van de jazzwereld te tijgeren. Ze won al vele prijzen, werkt samen met Amsterdam Symfonietta en is momenteel artistiek leidster van het Berlin Youth Jazz Orchestra. De muziek op de cd (of elpee) 'IN.SIGHT' is een zeer geslaagde kennismaking of een bevestiging van haar talent als componist en als muzikant.
Sjoerd van Aelst

Bezetting:
Fabia Mantwill (composities, saxen, stem), Kurt Rosenwinkel (gitaar), Anat Cohen (klarinet), Roosevelt Collier (lap steel-gitaar), Momi Maiga (kora), Goran Stevanovich (accordeon), Morris Kliphuis (hoorn) en vele anderen.

Beluister hier het nummer 'Whirl the wheel':
https://www.youtube.com/watch?v=Mw6Q_QQMALM

ISAIAH J. THOMPSON
The Book Of Isaiah: Modern Jazz Ministry
Mack Avenue Records

'Modern jazz ministry' betekent iets als 'de kerkdienst in de huidige jazz'. Pianist Isaiah J. Thompson schreef een suite die we als een kerkdienst dan wel een 'Boek' in Bijbelse vorm mogen opvatten. Hij streeft daarin naar een statement over 'faith, race and humanity', zo lezen we online. Erg concreet klinkt dat niet, maar je krijgt wel de indruk dat hij een vreedzame en multiculturele boodschap wil overbrengen.
Daar hebben de Verenigde Staten van vandaag behoefte aan. Bij het idee 'religieuze Amerikanen' moet ondergetekende metéén denken aan zuiderlingen die met de hand op het hart trouw beloven aan Trump, en alles wat daarbij aan absurditeiten komt kijken.
Maar er bestaat ook nog de humane religie zoals Thompson die uitdraagt. Die van de gospel bijvoorbeeld, en dan met name de erfenis van John Coltrane. De laatste heeft overigens zijn eigen kerk in San Francisco, een van oudsher democratische en daarmee verlichte stad: de Saint John Coltrane African Orthodox Church van de Global Spiritual Community.
Thompson - een 27-jarige pianist uit New York die er al met Wynton Marsalis en Christian McBride werkte - zou er op z'n plek zijn. Al is de muziek op dit album te stekelig, te weerbarstig om bij weg te dromen en – al is het maar voor een paar seconden – te denken dat er toch méér is dan de fysieke realiteit.
De bandleider wil dat wegzwijmelen bewust voorkomen, zo te horen. Zijn land is in de greep van de waanzin, en dus houdt hij de lezer bij de les met druk pianospel en onrustige ritmes. Er zijn ook tal van Coltraneske climaxen met een hoofdrol voor tenorist Julian Lee. Die duren gelukkig niet oeverloos lang; ze waren bij Coltrane zelf destijds al aan de lange kant. Aardig zijn twee tracks waarin - tussen al die heftigheid door – even wat gas wordt teruggenomen. Eerst met een vredig soort Count Basie- en Ahmad Jamal-swing, daarna met een 'Prayer' voor solopiano, dat inderdaad tot introspectie aanzet.
Wie weet heeft Thompson veel gehad aan collega Cyrus Chestnut, die als producer optrad. Ook een pianist met een spirituele inslag. Chestnut kan hebben uitgelegd dat mateloosheid goed kan werken op het podium, maar minder in de studio. Zo ontstond inderdaad een passende liturgie anno 2025. **Jeroen de Valk**

Bezetting: ----------->

Beluister het album hier:
https://tinyurl.com/3satf2n3

QUARTET DIMINISHED
Deerand
MoonJune Records

Door alle geopolitieke ellende in het Midden-Oosten zouden we haast vergeten dat er ook daar prachtige muziek gemaakt wordt. De groep Quartet Diminished werd in 2013 door gitarist Ehsan Sadigh in Iran opgericht. 'Deerand' is hun vierde album, het eerste voor MoonJune Records. De groep maakt lange, complexe stukken, die zodanig uit het groepsproces ontstaan dat ze op naam van alle vier de bandleden staan. Hoe atmosferisch en beeldend hun muziek is, is goed te horen in 'Tehran II', waar we in het begin een basklarinet horen rondwaren in een gruizige soundscape. Voor dat laatste hebben de Iraniërs de hulp ingeroepen van Markus Reuter. Met de onmiskenbare klank van zijn touch-gitaar is hij een van de paradepaardjes van de MoonJune-stal. Het stuk, waarin Soheil Peghambari na verloop van tijd de omineuze basklarinet voor een bibberende sopraansax verruilt, maakt een beklemmende indruk. Het is tekenend voor het hele album, dat opent met het titelstuk, een vierdelige suite die associaties oproept met de artrock van groepen als Univers Zero en Art Zoyd. Het viertal, dat vermoedelijk een klassieke opleiding heeft genoten, loodst de muzikale gang van zaken langs een veelvoud aan sferen, tempo's en ritmes. Daarbij gaan ze de nodige dramatiek zeker niet uit de weg. Wie op zoek is naar typisch Iraanse/Perzische toonbuigingen moet wachten tot de slottrack, 'Allegro Per il Re'. Hier horen we zowel de gitaar als de basklarinet melodieën aandragen die we meteen met het land van herkomst associëren. Bij elkaar genomen is 'Deerand' een sterke plaat, waarin ook zeker ruimte is voor improvisaties, en Quartet Diminished een uitgesproken eigen geluid laat horen. Het album is zowel op cd als op vinyl verschenen. **Herman te Loo**

Bezetting:
Soheil Peghambari (basklarinet, sopraansax), Ehsan Sadigh (gitaar), Mazyar Younesi (piano), Rouzbeh Fadavi (drums) + Markus Reuter (touch-gitaar, basgitaar, soundscapes), Tony Levin (bas, Chapmanstick).

Luister hier naar tracks van het album:
https://4tetdiminished.bandcamp.com/album/deerand

Bezetting Isaiah J. Thompson:
Julian Lee (tenorsax), Isaiah Thompson (piano), Marty Jaffe (bas), Miguel Russell (drums) + Vuyo Sotashe (zang), Herlin Riley (percussie, zang), Kaitlin Obien-Thompson (zang).

JAZZ OP HET PODIUM

KIKA SPRANGERS

VOORPREMIÈRE
'THE WAY WILD RIVERS FLOW'
COMPOSITIEOPDRACHT NSJF 2025

Bezetting:
Kika Sprangers (sax),
Alistair Payne (trompet),
Reinier Baas (gitaar),
Tijs Klaassen (contrabas),
Jonas Burgwinkel (drums),
Het Nederlands Kamerkoor:
Bobbie Blommesteijn, Mónica Monteiro,
Bethany Shepherd (sopraan),
Eline Welle, Åsa Olsson,
Franske van der Wiel (alt),
Emilio Aguilar, William Knight,
Albert van Ommen (tenor),
Gilad Nezer, Jasper Schweppe,
Jouke Wijmenga (bas).

Datum en plaats:
10 juli 2025,
LantarenVenster, Rotterdam.

LantarenVenster en North Sea Round Town presenteerden 10 juli jl. samen de voorpremière van de North Sea Jazz Compositieopdracht, die dit jaar werd verstrekt aan saxofoniste, componiste en bandleider Kika Sprangers. Onder de titel 'The Way Wild Rivers Flow' schreef zij negen stukken voor gemengd koor en jazzensemble, gebaseerd op situaties uit haar eigen leven, met ruimte voor improvisatie en verstilling.
"Ik voel me bevoorrecht met deze opdracht. Nadat ik het verzoek ontving was samenwerking met een koor het eerste wat in mij opkwam. Het was mijn wens om samen te werken met het Nederlands Kamerkoor en die wens ging in vervulling. De opdracht hield ook in dat ik een nieuwe band mocht samenstellen. Daarvoor koos ik jonge giganten uit de Nederlandse jazzscene", aldus Kika in een toelichting op haar concert: "De menselijke stem staat vaak centraal in mijn muziek, want ik werk graag samen met zangers en met mijn saxofoon probeer ik altijd zo dicht mogelijk bij de menselijke stem te komen omdat het de meest pure expressievorm in muziek is. Bij elke instrumentalist kun je diens eigen stem horen. De stem van Nina Simone bezit de ultieme combinatie van schoonheid en rauwheid. Daarom heb ik een bewerking gemaakt van 'Wild Is The Wind' dat in 1957 door Dimitri Tiomkin werd geschreven voor de gelijknamige film en door Nina werd ingezongen. Om vervolg in de rechterkolom…

De voorpremière van 'The Way Wild Rivers Flow' in Lantaren-Venster. (Foto: Joke Schot)

De presentatie van 'The Way Wild Rivers Flow' tijdens het North Sea Jazz Festival. (Foto: Joke Schot)

te schrijven verbleef ik enkele dagen in het vroegere atelier van Simeon ten Holt in Bergen (NH). 's Morgens dronk ik daar mijn koffie en nam ik het nieuws van de dag door. Zo ontstond mijn protestsong 'Outcry'. Aan deze voorpremière gingen drie intensieve repetitiedagen vooraf. Het was verrassend om mijn composities voor het eerst te horen uitvoeren en de samenwerking met koorrepetitor was een inspirerende ervaring."
Twee dagen voor de officiële première op het North Sea Jazz Festival klonk 'the Way The Wild Rivers Flow' in LantarenVenster. Het was fascinerend om de elf zangers van het Nederlands Kamerkoor in de 'droge' theaterzaal van dit complex te horen zingen. De ruimte klonk als een kerk, waarin het geluid seconden lang bleef hangen. Dat zegt iets over de geluidstechniek, maar vooral over de techniek van de zangers die hun stemmen konden laten samenvloeien tot een dragende 'orgelklank'. De eerste strofen die in de zaal klonken deden denken aan werk van de Amerikaanse jazzpianist en arrangeur Claire Fischer, die ook samenwerkte met The Singers Unlimited. De zang had een enorme diepte. De koorklank lag als een warme deken over de zaal. Bovendien was de wisselwerking tussen koor en jazzensemble uitermate boeiend. Complimenten aan Kika Sprangers. Een geweldig indrukwekkend concert!
Roland Huguenin

RE:COLLECTIONS

Bezetting:
Sun-Mi Hong (drums), Sanem Kalfa (vocalen, cello, elektronica), George Dumitriu (altviool, gitaar, elektronica), Alessandro Fongaro (bas), Joachim Badenhorst (klarinet, sax, elektronica), Kit Downes (groot kerkorgel).
Datum en plaats:
26 juni 2025, Laurenskerk, Rotterdam.

North Sea Round Town (NSRT), de eigenwijze appetizer van het North Sea Jazz Festival, vierde dit jaar haar twintigste editie. Op 125 podia, in theaters, buurten en het buitengebied, werden van 26 juni tot en met 13 juli in Rotterdam zo'n 350 concerten georganiseerd. Veel daarvan waren gratis toegankelijk en vonden plaats op ongebruikelijke plekken. NSRT richt zich op alles tussen jazz, hiphop en experimentele elektronica. Gevestigde namen en jonge talenten spelen eigen werk of doen mee aan eigen producties binnen de festivalformule. Het 'Re:Collections' getitelde jubileumconcert op de openingsavond was de jongste editie van de befaamde nachtconcerten van NSRT, die sinds 2019 op inspirerende locaties worden georganiseerd. De overgang van dag naar nacht, inclusief het 'gouden uur', is het vertrekpunt voor een verweving van klank en verbeelding. Het publiek krijgt alle ruimte om de interactie tussen geluid, ruimte en licht te ervaren. Dat mag lopend, zittend, liggend of zwevend tussen luisteren, kijken en dromen.
Het jubileumconcert was een compilatie van de vorige edities. Het bracht een herinterpretatie van werk van zes musici die eerder een compositieopdracht van het festival hadden gekregen. Gitarist Teis Semey was helaas afwezig.
Het concert begon klein. De serene stilte werd bijna onmerkbaar doorbroken door prevelende klanken zonder tijdsmarkering, in niets een voorteken van wat zou volgen. Dit in afwijking van wat gangbaar is bij (jazz)concerten; beginnen met een statement: stoelriemen vast, hier start onze show! Een geleidelijke opwarming van het gehoor voelt echter veel natuurlijker aan.
Het fijne van de serie nachtconcerten, die jaarlijks slechts één uitvoering kent, is dat ze aanmoedigen tot kalmte en meditatie. Een concert dat vier uur duurt, leidt tot mentale gewichtsloosheid. De vaste bezoekers van het nachtconcert weten dat er in die tijd vele transforma- en mutaties zullen ontstaan.
vervolg in de rechterkolom...

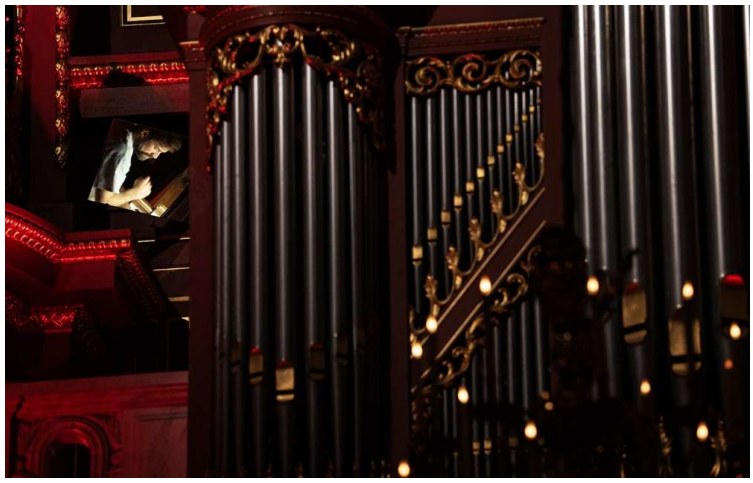

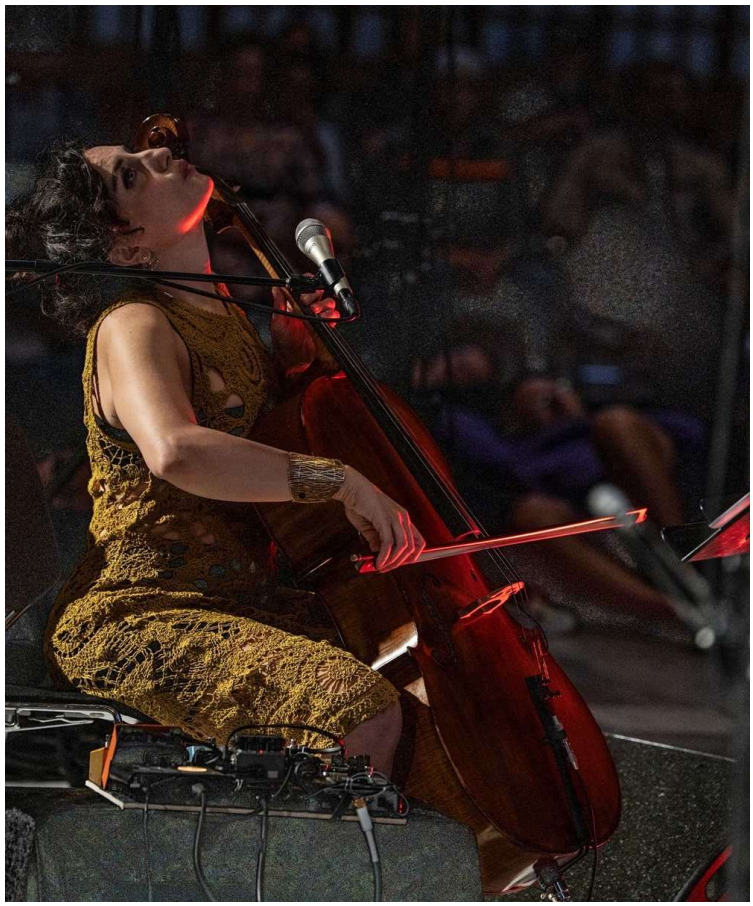

Boven: Kit Downes op het orgel. Onder: Sanem Kalfa op cello. (Foto's: Joke Schot)

'Re:Collections' werd opgebouwd als een doorgecomponeerd stuk, waarin een stroom van leidmotieven de koers bepaalde. Opvallend was de prachtige regie: de vloeiende samenwerking tussen instrumenten en zang. De interactie tussen het grote kerkorgel en de musici, die midden in de kerk in een kring zaten, verliep onwaarschijnlijk subtiel en genuanceerd. De zeer ruimtelijke akoestiek was leidend in dit concert. 'Re:Collections' had ook kenmerken van een muziektheater waarin solisten uitgesproken rollen speelden. Bovenal was het stuk een geluidssculptuur zonder dogma's. Eerder een symfonische synthese waarbinnen disciplines vervaagden en bijzondere thema's alle ruimte kregen om te bloeien.
Roland Huguenin

VARIA

Programma festival Jazz Internat. Nijmegen gepubliceerd

Het duo Shuteen Erdenebaatar & Nils Kugelmann, Carlos Bica's 11:11, JaRon Marshall, Smag På Dig Selv, het duo Siril Malmedal Hauge & Kjetil Mulelid, Shuteen Erdenebataar Quartet en het Julie Campiche Quartet treden op tijdens de komende editie van het festival Jazz International Nijmegen. Dat voltrekt zich op 1 en 2 november in Doornroosje, LUX en de Vereeniging. De FJIN-Expeditie, optredens van jonge muzikanten, strijkt zondag 2 november op verschillende plekken in de binnenstad neer.

Meer info:
https://festivaljazzinternationalnijmegen.nl/

LAC Trio. (Persfoto)

Complete bezetting festival Generations bekend

In het Apeldoornse theater Orpheus vindt op 20 september de zevende editie plaats van het festival Generations. Het programma is rond, zo maakte de organisatie eind juni bekend. Bezoekers krijgen de BvR Flamenco Bigband, Ernst Reijseger/Harmen Fraanje/Mola Sylla, Tico y Aguajabe ft. Zosja El Rhazi, Mats Lodenstijn & The Burt Trio, het Dylan Vos Quartet, Sabrina Starke, Loek van den Berg, Gypsy Today ft Hermine Deurloo, LAC Trio en Ronald Douglas voorgeschoteld.

Meer info: www.orpheus.nl/generations

De beste jazz van Bandcamp

Maandelijks maakt het muziekplatform Bandcamp een overzicht van de 'beste jazz'. Het is een heerlijke bron van nieuwe jazz, zegt onze medewerker Jaap Lampe. Hij beveelt het overzicht van harte bij u aan. Dit is de link naar de beste jazz van de afgelopen maanden: https://daily.bandcamp.com/best-jazz.

Een actuele Nederlandse concertkalender staat op: www.jazzfreak.nl.

(Ontwerp: Liselore Baerts)

Between a Smile and a Tear: A Toots Celebration

Op vrijdag 12 en zaterdag 13 september 2025 vieren het Brussels Jazz Orchestra, de Brussels Philharmonic, Grégoire Maret (harmonica), Kenny Werner (piano en arrangementen), David Linx (vocals) en Miho Hazama (dirigent) het leven en de muziek van Toots Thielemans in Flagey (Brussel). Het evenement is 'Between a Smile and a Tear' gedoopt. Zo omschreef Toots zijn manier van spelen. Het idee voor het eerbetoon komt uit de koker van pianist en arrangeur Kenny Werner. Hij werkte met Thielemans en was met hem bevriend. Veel stukken die Werner vroeger met Thielemans speelde, staan in september op het programma: van 'Footprints' (Wayne Shorter) en 'The days of wine and roses' (Henri Mancini) tot 'Smile' (Charlie Chaplin) en 'Ne me quite pas' (Jacques Brel). "Toots' muziek kan niet in één genre worden ondergebracht", zegt dirigente van dienst Miho Hazama in een persbericht, "deze muziek verenigt veel geesten en emoties. Als een stem die op een heel directe manier tot je spreekt, ongeacht je muzikale achtergrond of smaak. De verscheidenheid aan musici die we voor dit nieuwe project samenbrengen, weerspiegelt die filosofie."

Jazz op radio 1Twente, Enschede

Elke dinsdag draait Willem Habers twee uur jazz in zijn programma 'All that jazz' op de lokale zender 1Twente. In het programma draait hij jazz in al zijn verschillende verschijningsvormen. Van New-Orleans tot new fusion, van bossa tot bebop, van swing tot souljazz. Het programma start om 21.00 uur en is via de ether in Enschede en omstreken te horen. Terugluisteren kan op www.jazzpodcast.nl.

Weer festival 023Jazz in Haarlem

Van 2 tot en met 5 oktober vindt in en om Haarlem de tweede editie van het festival 023Jazz plaats. Het evenement start op donderdag om 12.00 uur in het Verhalenhuis met een lezing door Harry Schoonewelle, getiteld 'De vergeten stemmen van jazzvrouwen'. Zangeres Fleurine verzorgt 's avonds om 18.30 uur de officiële festivalopening in PHIL, het concertgebouw van Haarlem. Op het festivalprogramma staan onder meer Jan van Duikeren's Fingerprint (PHIL), Trio Downtown (Pletterij), het Insttant Composers Pool Orchestra (Pletterij), The Belleman Brothers (Stiel's), pianist Sam Nieuwenhuis (The Wolfhound) en zangeres Maaike den Dunnen (Verhalenhuis).

meer 'varia' vindt u op pagina 23...

ERICS HARDBOP-ARCHIEF

FERDINAND POVEL

Drummer Eric Ineke (1947) kwam saxofonist Ferdinand Povel (1947) ruim zestig jaar geleden voor het eerst tegen. De twee Haarlemmers ontmoetten elkaar in Zandvoort op een feestje. Dat hun muzikale paden in de jaren daarna talloze malen zouden kruisen, konden ze toen nog niet bevroeden. Eric Ineke keek voor Jazzflits terug en zette zijn herinneringen op papier.

Het moet ergens in **1962** zijn geweest dat ik werd gevraagd om samen met een schoolvriendje op klarinet, een feestje muzikaal te omlijsten bij een nichtje van mij dat in Zandvoort woonde. Het bleek een bont gezelschap te zijn van een aantal scholieren die in Haarlem het Kennemer Lyceum en het Coornhert Lyceum bezochten, met onder hen ook de toekomstige coryfeeën Boudewijn de Groot en Lennaert Nijgh. De muziek die we maakten was een soort van swingmuziek à la Benny Goodman en Gene Krupa. Ik geloof niet dat ze nu echt op ons zaten te wachten, maar er was in ieder geval een persoon die leunend tegen een deurpost geïnteresseerd stond te luisteren. Na afloop kwam hij naar mij toe en introduceerde zich als Ferdinand Povel. Dat hij ook een coryfee zou gaan worden kon ik toen nog niet bevroeden. Hij kwam heel sympathiek over en dat is hij ook altijd gebleven. We maakten een praatje waarbij hij vertelde dat hij van jazz hield en speelde vervolgens 'String of pearls' van Glen Miller voor op de piano. Dat vond hij een mooi stuk. Het gevoel voor melodie en swing was al duidelijk aanwezig. Enfin, het was een leuk gesprek, het feest liep ten einde en iedereen ging weer huiswaarts.
Zo'n twee jaar later keek ik op televisie naar de finale van het Loosdrechts Jazz Concours **1964** en mijn verbazing was groot, want de eerste prijswinnaar was het kwartet van de Haarlemse pianist Martin Haak met Ferdinand Povel op altsaxofoon. Ze speelden de compositie 'Love potion' van Martin Haak. Wat een geweldige sound had Ferdinand. Absoluut on-Nederlands. Ik kon toen echt nog niet bedenken dat ik een jaar later de vaste drummer zou worden van dat kwartet.
vervolg op de volgende pagina…

Het Martin Haak Sextet op de 'commerciële toer'. In het midden Ferdinand Povel, achter hem Eric Ineke. (Archief Eric Ineke)

Henk Elkerbout (staand) en Ferdinand Povel tijdens een plaatopname in de Haarlemse Jazz Club in 1968. (Archief Eric Ineke)

Vlnr: Eric Ineke, Fred Pronk, Ferdinand Povel en Henk Elkerbout na afloop van de HJC-plaatopname. (Archief Eric Ineke)

Maar eerst nam ik het besluit om eens naar de Haarlemse Jazz Club (HJC) te gaan. Daar hadden ze veel jamsessies. De club was een fantastische ontmoetingsplek voor jonge en ook oudere muzikanten. Die eerste avond was er een speciale 'Come out sessie', Ik werd meteen lid en kon daardoor meteen meedoen. Tot mijn verbazing kwam Ferdinand ook binnen. Hij vertelde dat hij heel vaak kwam voor de jamsessies. De HJC werd voor mij 'the place to be' en ik leerde door Ferdinand veel goeie muzikanten kennen zoals Martin Haak en bassist Fred Pronk. Laatstgenoemde was in die tijd een van de beste bassisten uit Haarlem en omgeving. Hij had een vette beat en speelde glasheldere baslijnen in de geest van zijn favoriet Ray Brown. Doordat Ferdinand met het Martin Haak kwartet Loosdrecht had gewonnen werd hij gevraagd door producer Hans van Zijl voor een opname in de AVRO-studio in Hilversum. Dat was ergens in het voorjaar van **1965** en Ferdinand vroeg Martin Haak, Fred Pronk en mij voor de begeleiding. We moesten een begeleidingstape opnemen van 'Singing In the rain' in vier verschillende toonsoorten voor een EBU-gebeuren **(1)**. Het duurde niet lang of Fred en ik werden gevraagd om de vaste ritmesectie van het Martin Haak kwartet te worden. Martin was een swingende pianist die begeleidde als een drummer en dat is wat een ritmesectie nodig heeft. De ritmesectie van altsaxofonist Cannonball Adderley met Victor Feldman (piano), Sam Jones (bas) en Louis Hayes (drums) was een mooi voorbeeld voor ons, en Adderley zelf voor Ferdinand. Als mens was Martin heel sociaal en tevens een slimme organisator. Het kwartet was voor de 'Jazz gigs' en voor het commerciële werk werden aan het kwartet een trompettist en een zanger/gitarist toegevoegd. Ferdinand speelde toen altsax, tenorsax en klarinet. We speelden tot en met mei **1966** veel in jongerensociëteiten in Haarlem en de Zaanstreek. Ons laatste optreden hadden we in Palais de Dance in Scheveningen. Daar viel het doek voor het Martin Haak kwartet en sextet in deze samenstelling. Het werd tijd voor nieuwe muzikale uitdagingen voor Ferdinand, Fred Pronk en mijzelf.

Ferdinand was intussen ook gevraagd om mee te doen aan een belangrijk Internationaal Jazzconcours in Wenen waar hij belandde in de finale. De Juryleden waren niet de minsten: Cannonball

vervolg in de rechterkolom…

Ferdinand Povel in 1970 als leider van zijn Ferdinand Povel Trio in Enschede. (Archief Eric Ineke)

Adderley, Joe Zawinul, Art Farmer, J.J. Johnson, Ron Carter en Mel Lewis. In diezelfde periode werden Fred Pronk en ik gevraagd om met Bob Kaper's Beale Street Jazzband op een cruise naar New York te spelen. In die band speelde ook de pianist van de Skymasters, Henk Elkerbout, die een belangrijk aandeel zou gaan krijgen in het toekomstige Ferdinand Povel kwartet. Bij de repetitie voor die trip naar New York in de Brakke Grond in Amsterdam kwam Ferdinand ook even luisteren. Hij was meteen heel gecharmeerd van het spel van Henk. Toen Fred en ik terugkwamen van ons New Yorks avontuur besloten we wat te gaan repeteren met Ferdinand en Henk. De harmonische kennis van beide heren gaf dit kwartet een enorme impuls. Henk Elkerbout was in New York zeer onder de indruk geraakt van het spel van McCoy Tyner, dus het werd al snel duidelijk welke muzikale kant wij opgingen. John Coltrane's albums 'Giant Steps' en 'Coltrane Plays The Blues' waren belangrijke inspiratiebronnen voor ons – de platen werden grijs gedraaid - en sommige repetitieavonden werden lange zoektochten naar de juiste akkoorden. Alles ging op de oren en dat is toch uiteindelijk de beste manier. Tijdrovend, maar je duikt met zijn vieren diep in de muziek en het beklijft voor altijd. Ik denk dat wij zo'n beetje de eerste in Nederland waren die zich serieus verdiepten in Coltrane's muziek van eind

vervolg op de volgende pagina linksboven…

jaren vijftig en begin jaren zestig. Ferdinand ontwikkelde zich razendsnel op tenor en met de brede akkoorden van Elkerbout kreeg de groep een eigen sound. Ons eerste optreden was uiteraard voor de Haarlemse Jazz Club (we mochten altijd belangeloos gebruikmaken van de club om te repeteren). Na dat optreden bleek wel dat er behoorlijk wat potentie zat in deze groep. Ook in die tijd was het niet altijd gemakkelijk om een 'gig' te regelen, zoveel podia waren er ook niet en we hadden ook met een veranderende tijdgeest te maken. Ik kan mij nog wat optredens herinneren, onder meer voor de Haagse Jazzclub in de nachtclub 'l'Heure Bleu' aan het Gevers Deynoot plein in Scheveningen en de 'Birds Club' aan het Rembrandtplein in Amsterdam. Daar ging Henk Elkerbout er met mijn jas vandoor en zat ik opgezadeld met zijn jas die hij weer had geleend van de toenmalige leider van de Skymasters, Bep Rowold.
Het kwartet werkte voor de NCRV-televisie mee aan het eerste Jazzprogramma in kleur getiteld 'Suite voor Blue Notes, Klei en Olieverf'. Die was geschreven door Henk Elkerbout, die ook de muzikale leiding had. Het was eigenlijk het kwartet uitgebreid met trompettist Cees Smal en tenorist Ruud Brink. Allemaal Haarlemmers, behalve Henk zelf, die kwam uit Katwijk. Het programma werd uitgezonden op 1 april **1968** en de regie was in handen van Wim van Schaik, die zelf een verdienstelijk amateur jazztrombonist was. Helaas is het programma gewist en zijn er alleen nog wat foto's te vinden op de site van Beeld en Geluid.

Hetzelfde jaar werden we door de Haarlemse Jazz Club gevraagd om een opname te maken voor zijn kersverse Catlabel. Dat gebeurde in het clubzaaltje zonder publiek. Om overspraak te vermijden werden provisorisch allerlei houten schotten neergezet en doeken opgehangen. We hebben daar de hele dag opgenomen, maar door een ruzie in het bestuur zijn de banden verdwenen. Waarschijnlijk zijn ze beland op de bodem van het Spaarne…. We kregen een herkansing op 16 april **1969** in de Bovema-studio in Heemstede. Een sympathiek gebaar, maar de vleugel hadden ze beter even kunnen laten stemmen. Het resultaat was een epee met twee eigen stukken van Ferdinand onder de titel 'Calling Joanna'. De flipside heet 'Jacks or better'. Beide titels zijn verzonnen
vervolg in de rechterkolom…

Eric Ineke, Rob Langereis en Ferdinand Povel (vlnr) repeteren in 1969 in Het Paviljoentje in Den Haag. (Archief Eric Ineke)

Eric Ineke tijdens een optreden van het Ferdinand Povel Trio in 1970 in Enschede. (Archief Eric Ineke)

door Louis de Lussanet. Het plaatje kreeg drie sterren in het blad Jazzwereld en is inmiddels een 'collectors item'. 'Hartelijk gefeliciteerd', zou Henk Elkerbout hebben gezegd. Het plaatje is het enige bewijs van het bestaan van dit bijzondere gezelschap en tevens het slotakkoord. Enige diplomatie en geduld waren wel een vereiste wat de karakters van de heren Pronk en Elkerbout betreft. Maar ik had deze band voor geen goud willen missen en die was tevens mijn startpunt als hardbop-drummer.
In het najaar van 1969 kreeg Ferdinand het idee om iets te gaan proberen in trioverband. We waren allebei geïnspireerd door het toenmalige trio van drummer Elvin Jones met tenorist Joe Farrell en bassist Jimmy Garisson. De vrijheid die ontstaat zonder harmonie-instrument is altijd een spannende onderneming. Je moet dan wel kunnen leunen op een heel goeie bassist en dat werd Rob Langereis. De eerste repetitie vond plaats in café Het Paviljoentje aan het Rijswijkse plein in Den Haag. Een beroemde repetitieplek voor bekende Haagse jazzformaties waar de heer Noordergraaf, de waard van het etablissement, met een glimlach vele alcoholische versnaperingen serveerde. In het zaaltje stonden wat simpele houten stoeltjes en tafeltjes en als enige decoratie waren er wat visnetten aangebracht en het rook er naar boenwas, ontsmettingsmiddelen en jenever.
vervolg op de volgende pagina linksboven…

Die eerste repetitie beviel goed en het Ferdinand Povel Trio was geboren. Dat dit trio de aanloop zou gaan worden naar een internationale en zeer succesvolle carrière voor Wim Wigt als impresario weten maar weinig mensen. Wim kreeg de mogelijkheid als toenmalig student aan de Landbouw Hogeschool in Wageningen om een concert te organiseren en als jazzliefhebber vroeg hij het kersverse trio van Ferdinand Povel. Dat concert werd goed ontvangen en na afloop vroeg Rob Langereis aan Wim of hij wellicht geïnteresseerd zou zijn om een aantal optredens voor ons te organiseren waarvoor hij een afgesproken percentage van de gage kon inhouden. Daar had Wim wel oren naar en hij boekte een aantal optredens voor ons.
De pret was helaas van korte duur want Ferdinand kreeg een aanbieding om in het orkest van Kurt Edelhagen te komen spelen. Dat was natuurlijk een geweldige kans voor hem, want dat was in die tijd een van de topradio-orkesten in Duitsland. De laatste 'gig' die we met het trio speelden was in Paradiso in Amsterdam. Het optreden werd opgenomen door de VARA-radio. Dat hadden we aan Hans Dulfer te danken, die ons ter elfder ure opbelde of we vrij waren. Jammer dat die tapes zijn gewist bij de omroep. Ik heb ze helaas nooit kunnen beluisteren, maar volgens mij was het een van onze beste optredens.
Het trio was de laatste vaste groep waar ik bij speelde onder Ferdinand zijn naam. Uiteraard speelden we nog veel met elkaar in allerlei verschillende combinaties waar hij als gastsolist bij werd gevraagd. Bijvoorbeeld bij een televisieopname met het Dutch Jazz Orchestra onder leiding van Jerry van Rooyen. De prachtige uitvoering door Ferdinand van 'Spring is here' is hier te zien en horen: https://tinyurl.com/ysae7ad9.

Ook met het trio Rein de Graaff en dan vooral samen met tenorist Pete Christlieb of zijn collega Eric Alexander, werkte ik met Ferdinand samen. Dat was een feest en zeer zeker ook voor de ritmesectie. Beter kan je het niet krijgen. De timing van Ferdinand zijn '8th notes' was zo vloeiend dat het als een duimdruk perfect paste in mijn 'cymbal time'. Dat maakt swingen een stuk gemakkelijker. Goede herinneringen heb ik ook aan de optredens met het trio en septet van Frans Elsen en The Three Tenor Case van Cees Slinger.
vervolg in de rechterkolom…

Ferdinand Povel in 2011, het jaar waarin hij de Boy Edgar Prijs ontving. (Foto: Marianne van Genabeth)

Toen pianist Rob Madna **half jaren zeventig** een trio oprichtte met bassist Koos Serierse en mijzelf was Ferdinand een regelmatige gast. Zijn spel gaf het trio een extra 'boost'. Rob en Ferdinand waren harmonisch aan elkaar gewaagd; er werd duivels gespeeld. Een live-optreden bij Nick Vollebregt in Laren is vastgelegd door de NOS-radio en in 2003 uitgebracht op een cd door Fred Dubiez: 'Broadcast Business '76: The Rob Madna Trio Featuring Ferdinand Povel'. Het album is hier te beluisteren: https://tinyurl.com/ykmjwkdp. Toen Rob Madna in **2000** weer werd benaderd door Fred voor een trio-opname was Marius Beets de bassist. Graag wilde Rob Ferdinand er als gastsolist weer bij hebben. Er waren helaas maar twee optredens respectievelijk in De Hopper in Antwerpen en in Studio CNR in Hilversum. Beide optredens zijn uitgebracht op Daybreak/Timeless. Ferdinand speelt prachtig op beide opnamen. Toen ik saxofonist David Liebman die opname uit Antwerpen liet horen was hij diep onder de indruk van Ferdinand zijn spel: "I would love to play like that" was zijn reactie. Op 7 mei **2016** speelden Ferdinand en ik onze laatste 'gig' samen. Dat was op het Wine, Art & Jazz Festival in het voormalige paleis Soestdijk met vocaliste/pianiste Sanna van Vliet en bassist Jos Machtel. Het jaar daarop ging Ferdinand officieel met pensioen en, na vele generaties jonge saxofonisten van zijn ongelooflijke kennis te hebben voorzien, ging de saxofoon in de koffer. We spelen helaas niet meer samen, maar de vriendschap en het respect blijven. Al meer dan zestig jaar!

Eric Ineke

Eric Ineke is drummer. Sinds 2006 is hij leider van de Eric Ineke JazzXpress. Voor de Concertzender maakt Ineke het maandelijkse programma House of Hard Bop. Het programma is na de uitzending terug te luisteren op de website van het station.

Voetnoot 1
De EBU is de European Broadcasting Union, een samenwerkingsverband van Europese omroepen. De EBU organiseert bijvoorbeeld het Eurovisie Songfestival, maar ook dingen op jazzgebied.

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

DAVID VAN KRIEDT (DEEL 2) (1922–1994)

De Amerikaanse saxofonist, arrangeur en componist David Van Kriedt was een muzikale partner van pianist Dave Brubeck en saxofonist Paul Desmond. We vertellen het verhaal van zijn (muzikale) leven in twee delen. In de vorige Jazzflits volgden we hem tot eind jaren vijftig. Hier pakken we de draad weer op in 1961.

Dave Van Kriedt (DVK) was in januari van dat jaar aan te treffen in jazzclub The Wildest in Vallejo (Californië). Hij speelde daar met Frank Phipps (trompet), Larry Shire (piano), Roy Valentine (bas), Gary Frescci (drums). Connie Vann zong elke set enkele liedjes.
Een jaar later start DVK als muziekleraar aan een zestal scholen in Hunter's Point, een district van San Francisco met veel scheepswerven.
Het jaar **1963** is een dramatisch jaar voor Van Kriedt. In maart heeft hij een noodlottig verkeersongeval. Toen hij links wilde afslaan kwam hij in botsing met een knaap van vijftien op een geleende scooter. Die overleeft het niet.
Op 15 mei **1964** is het Dave Van Kriedt Quartet vier weken te gast in het Marines Memorial Theater in San Francisco. Van Kriedt speelt tenorsax, baritonsax, fluit en klarinet. Nico Bunink is de pianist van dienst, Ron Crotty de bassist en Jimmy Lovelace de drummer. Ze begeleiden twintig liedjes en een toneelgroep met 36 uitvoerders. Ze zorgen voor de muzikale animatie bij de Griekse komedie 'The Birds' van de Griekse blijspeldichter Aristophanes. DVK had de muziek geschreven.
In april **1966** werd in Dan Barksdale's Club (Bay Area) een benefiet gespeeld voor pianiste Memry Midgett (1920-2013), die was gehandicapt geraakt na een auto-ongeval in december 1965. Van 1954 tot 1955 was Midgett pianiste bij Billie Holiday. Om wat dollars op te halen speelden Vi Redd (altsax), John Handy (altsax) en ook DVK voor haar.
vervolg in de rechterkolom…

Foto's van David Van Kriedt zijn schaars. Hier staat hij op de hoes van het album 'Reunion', dat hij in de jaren vijftig met Dave Brubeck en Paul Desmond maakte.

Van 17 tot 24 december is DVK lid van een negenmansorkest onder leiding van saxofonist Dan Patiris als begeleider van vibrafonist Johnnie Rae (1934-1993) in de Basin Street West in San Francisco **(1)**. Drie jaar later zegt Van Kriedt de VS vaarwel.

Australië
De Oakland Tribune van 2 november **1969** meldt het vertrek van DVK en familie met de lijnboot naar Australië en Sydney. De vijftienjarige zoon Larry reist mee. Aan boord speelt David mee met het bootorkest, aldus een prentkaart die hij stuurde naar Joe Dodge, bevriend drummer van Brubeck. Hij verbleef tot zijn dood in Australië met enkele tussenstops in zijn vaderland. Van Kriedt trad alleen nog op in tournees met Brubeck-getrouwen. Gitarist Phil Wright ontmoette in oktober **1974** Dave en zijn vrouw Margot in een hotel in Newcastle. DVK speelde er dixieland met The Harbourside Six. Wright mocht de 25ste huwelijksverjaardag van Dave en Margot meevieren.
Dave verdiende van **1975**-1976 de kost als muziekleraar van het Capricornia Institute of Advanced Education in Rockhampton. Om welke reden ook werden zijn talenten onvoldoende gewaardeerd door het Australische establishment. Dave ging tijdelijk terug naar California om zijn twee dochters Karen en Denise te bezoeken. Hij bezocht meteen ook saxofonist Paul Desmond, die leed aan longkanker en stierf op 30 mei 1977. Uit zijn testament bleek dat de royalties van 'Take five' naar het American Red Cross moesten. Desmond was er de schrijver van, en niet Dave Brubeck zoals veelal gedacht.
Eind **1977** verhuist Van Kriedt van Rockhampton naar Stockton, Newcastle, New South Wales. Toch verblijft hij nog enige tijd in Amerika. De Australische pianist Bryce Rohde (1923-2016) drong aan op een terugkeer. In **1992** keerde de familie terug naar Australië. Hij kreeg al de nodige verzorging voor zijn prostaatkanker.
vervolg op de volgende pagina linksboven…

DVK stierf op 29 september **1994** in Newcastle, New South Wales, Australië. Hij is begraven op het Stockton General Cemetery in Newcastle City. Op zijn grafsteen staat een gedachte van dichter-schrijver Dylan Thomas (1914-1953): 'And death shall have no dominion' (DVK schreef muziek bij plaatopnamen waarop de dichter Thomas zijn eigen gedichten voorleest).

Van Kriedts muziek leefde na zijn dood voort. Op 31 augustus **2001** stond 'An Evening with Dave Brubeck' op het programma van het Chicago Jazz Festival met originele leden van het octet Dave Brubeck en klarinettist Bill Smith. Toegevoegd waren Taylor Eigsti (piano), Bobby Militello (altsax), Michael Moore (bas) en Randy Jones (drums). Plus Eric Schneider (tenorsax), Ron Kolber (baritonsax), Audrey Morrison (trombone) en Art Hoyle (trompet). Trombonist Jeff Lindberg (°3 november 1954) zorgde voor enkele octet-transcripties, want de deels uitgeschreven muziek van DVK was verloren gegaan. Deze werd herschreven na het beluisteren van de originele opnamen. Misschien had DVK die documenten meegenomen naar Australië.

En dan is er nog The Brubeck Octet Project, featuring Scott Robinson van Jon DeLucia. In **2016** kreeg saxofonist en musicoloog Jon DeLucia (°1980) interesse in Brubecks Octet. Papieren van DVK zaten in het archief van de University of the Pacific. DeLucia dook in de archieven van het Mills College en vond handgeschreven documenten van Van Kriedt. De familie Brubeck wist niet dat octet-documenten in die collectie zaten. DeLucia was de eerste die ze vond en ze liet uitvoeren. Hij werkte aan arrangementen die nooit door het octet werden opgenomen.
DeLucia verzamelde muzikanten voor opnamen van zijn Brubeck Octet Project. De gelijknamige cd werd gepresenteerd op zondag 14 juli **2024** in de Birdland, NYC. Het album werd uitvoerig besproken door Jeroen de Valk in Jazzflits 427. Hij was het die me de aanzet gaf om me te verdiepen in de ietwat schimmige figuur Van Kriedt. Bezetting: Jon De Lucia (altsax), Scott Robinson (tenorsax), Brandon Lee (trompet), Jay Rattman (klarinet, baritonsax), Rebecca Patterson (trombone), Glenn Zaleski (piano), Daniel Duke (bas), Keith Balla (drums) – (Musaeum Clausum Recordings 003).
vervolg in de rechterkolom…

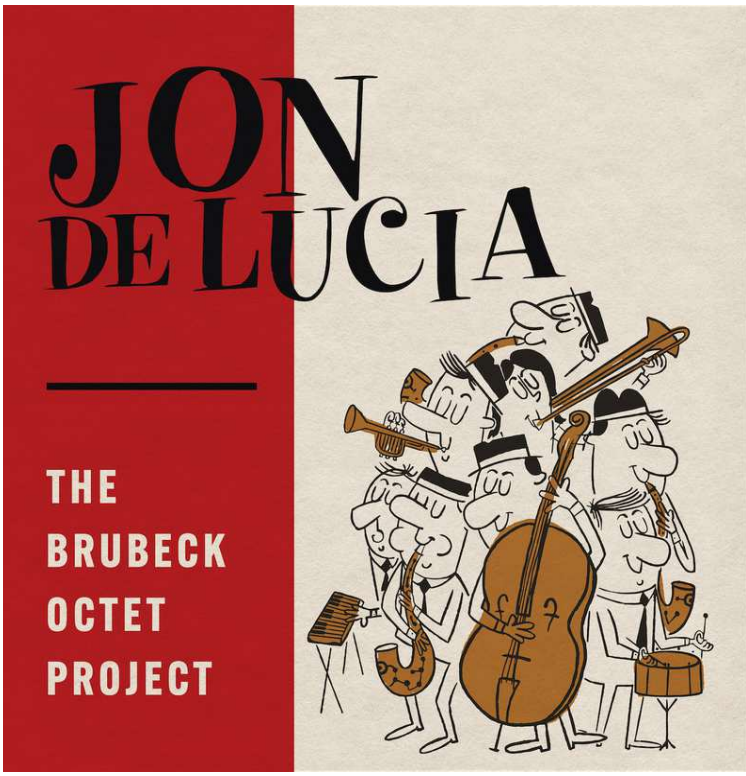

De hoes van de cd (2024) waarop Jon DeLucia de muziek van David Van Kriedt onder het stof vandaan haalt.

Op 14 juni jl. werd het nieuw Brubeck Octet Project voorgesteld in Wilton, Connecticut. Nog eens op zondag 22 juni tijdens het Jazz Forum, Tarrytown, NYC. De solisten Brandon Lee en Scott Robinson vertolken de octetmuziek samen met Jon DeLucia, Danny Fox, Becca Patterson, Daniel Duke, Keith Balla en Ricky Alexander. Op 17 juli waren de musici met het project in de Soundroom in Oakland en op 27 juli aanstaande zullen ze in Mr. Tipple's Jazz Bistro in San Francisco te horen zijn.

DISCOGRAFISCHE GEGEVENS DAVID VAN KRIEDT

Het navolgende overzicht is geen discografie. Een échte discografie te vinden op bij Tom Lord's TJD Online; die telt twintig DVK-sessies van 1946 tot 1957 (https://www.lordisco.com/). Ook informatief is 'Dave Brubeck 1942-1950', een gedetailleerde studie die Michael Weil in juni 2024 publiceerde in Organissimo. Discografische informatie over Brubeck en DVK is rommelig. Informatie over Fantasy-sessies namen wij over van 78- en 45-toerenplaten, of van ep's en elpees. Elpees voegden nummers toe van demo's die Brubeck op eigen kosten had gemaakt en doorgegeven aan Fantasy.

1946 = Mills College, Oakland – **Dave Brubeck Octet** ('in fact it was a septet'); Dick Collins (tp), Bill Smith (cl, bars), Bob Cummings (as), Dave Van Kriedt (ts), Dave Brubeck (p), Jack Weeks (b), Dick Saltzman (d) (dus niet Cal Tjader, die kwam pas later bij Brubeck). 'I hear a rhapsody' is een arrangement van DVK – (Fantasy 3239, OJC 101);
eind 1946, vroeg 1947 = Mills College, Oakland, **Dave Brubeck Octet**; Dick Collins (tp), Bill Smith (cl,bars), Paul Desmond (as), Dave Van Kriedt (ts), Dave Brubeck (p), Jack Weeks (b), Dick Saltzman (d) (opname van 'Serenades Suite', een compositie en arrangement van DVK);
vervolg op de volgende pagina linksboven…

17 maart 1948 = Parijs, **Hubert Fol and his Be Bop Minstrels**; Dick Collins (tp), Hubert Fol (as), Dave Van Kriedt (ts), André Persiany (p), George Hadjo (b), Kenny Clarke (d) – (vier nummers, Jazz Factory 22845, Fresh Sound 955);
lente 1949 = Audition at KNBC Studio, San Francisco; Dick Collins (tp), Bill Smith (cl,bars), Paul Desmond (as), Dave Van Kriedt (ts), Bob Collins (tb), Dave Brubeck (p), Ron Crotty (b), Cal Tjader (d) ('Playland-at-the-Beach' en 'How High the Moon', voor Fantasy, OJC 101);

juli 1950 = KNBC Radio Station, San Francisco – **Dave Brubeck Octet.** Zelfde bezetting, misschien Jack Weeks (b) in plaats van Crotty. Acht nummers, met vijf arrangementen van Van Kriedt: 'Love walked in', 'September in the rain', 'Prelude', 'Fugue on bop themes' en 'Let's fall in love' (OJC 101); DeLucia plaatst deze opnamen ook in 1949;
oktober 1954 = **Paul Desmond Quintet** – Los Angeles; Dick Collins, Paul Desmond, Dave Van Kriedt, Bob Bates (b), Joe Dodge (d). Met vijf composities van DVK (Fantasy 3235/8082, OJC 712, Fresh Sound 873),

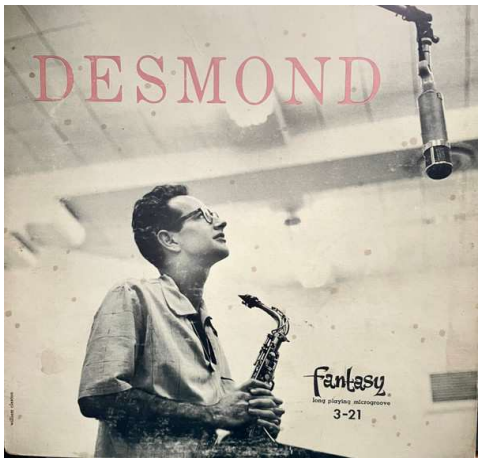

De elpeehoes van het Paul Desmond Quintet met David Van Kriedt (1954).

30 maart 1955 = **Stan Kenton** – Hollywood. Met Bud Shank (as), Bill Holman, en met DVK als vervanger van Lennie Niehaus. (Op 18 oktober 1955 trouwde Kenton in Detroit met zangeres Ann Richards, ze zingt op de vier nummers mee, voor Capitol);
12 mei 1955 = **Stan Kenton** – Soldiers Club, Fort Ord, Monterey, CA. Een twintigtal muzikanten met DVK en Al Porcino, Lennie Niehaus, Charlie Mariano, Bill Perkins, Mel Lewis, Ann Richards – Uitgebracht als 3-cd set, Status 1042, ook Artistry 4009, Encore 7003;
vervolg in de rechterkolom…

David Van Kriedt speelt mee op het album 'Contemporary Concepts' van het orkest van Stan Kenton (1955).

13 mei 1955 = **Stan Kenton** – Live At Palo Alto, Surf Club, Stanford University. Met gelijkaardige bezetting, met DVK, en Ann Richards zingt op vier nummers (Status 1036, 112, Artistry 4009);
16–29 juni 1955 – **Stan Kenton** – 1950's Birdland Broadcasts, Manhattan. Met DVK, opnamen op Jazz Band EB 2135;
20 & 22 juli 1955 = **Stan Kenton** – Chicago, Universal Studios, Contemporary Concepts – Gelijkaardige bezetting, met DVK (Capitol 542310, Creative World 1003)
2 augustus 1955 = **Stan Kenton** – CBS Network Radio Broadcast, New York. 'Music '55' – met Ella Fitzgerald, Hoagy Carmichael, Stan Rubin and his Tigertown Five (Joyce 1130);
14 augustus 1955 = **Stan Kenton** – Live Pleasure Beach Ball Room, Bridgeport, Connecticut; (Artistry AR 106 = 1955 – Stan Kenton: The Concepts Era – Volume Two);
18 november 1955 = **Stan Kenton** – Pennsylvania State University Jazz Club. Op 'I've got you under mys skin' staan solo's van Don Davidson (baritonsax), Stu Williamson (trompet), DVK (tenorsax), Charlie Mariano (altsax) en Sam Noto (trompet) – (Penn State Jazz Club LP Artistry 102-106, ARCD001);
24 november – 7 december 1955 – **Stan Kenton** – Broadcasts from Birdland, Manhattan (Artistry AR 106).

Tussendoor: van 4 maart tot 14 mei 1956 kwam Kenton twee maanden naar Europa, zonder DVK. Eerst een maand in Engeland voor 62 concerten in 33 dagen, daarna op rondreis: 28 april 1956: voor de AVRO in Scheveningen, en in het Concertgebouw in Amsterdam, op 29 april in de namiddag in Brussel, PSK en 's avonds in Luik. Bijna zeker met composities of arrangementen van DVK.

februari 1957 – **Dave Brubeck** – Re-Union – San Francisco, CA- Paul Desmond (altsax), DVK (tenorsax), Dave Brubeck (piano), Norman Bates (bas), Joe Morello (drums) – het kwintet speelt acht composities van DVK.
vervolg op de volgende pagina linksboven…

Beluister het album 'Re-Union' hier:
https://tinyurl.com/2udr6m4e

'Strolling' is opgedragen aan Brew Moore en 'Leo's place' is voor Leo Kirkorian, baas van The Place (op de originele labeltjes staat 'Kreidt' (Fantasy 3268, nu OJC 150), en zoals Jeroen De Valk vermoedt heeft DVK 'Van' in zijn naam zelf verzonnen. Opmerkelijk: het Nederlandse 'extended play'-plaatje Fantasy EPF 5813 vermeldt Ron Crotty (bas) en Lloyd Davis (drums) op 'Reunion' en 'Shouts'.
Erik Carrette

De auteur dankt Bert Vuijsje, Steven Harris, Michele Gibney (University of the Pacific, Stockton), Alan Westby, Jon DeLucia, Jeff Lindberg en Emily Foster voor hun informatie. Emily Foster van het Oakland History Center verzamelde krantenknipsels over DVK, gaande van 1950 tot 1978, vooral uit de Oakland Tribune. In Oakland was Davids werkgebied verdeeld over steden als Richmond, Berkeley, San Francisco, Santa Cruz en Sacramento. De bron uit Californië droogde op, want in 1969 verhuisde DVK naar Australië.

Voetnoot 1: John Rae

Met diezelfde John Rae nam fluitist Bobby Jaspar op 6 december 1960 in New York voor Savoy de plaat 'Opus de Jazz, Volume 2' op. Rae was in een George Shearing Quintet met Toots Thielemans in april 1955 en april 1958.

Beluister 'Opus De Jazz' hier:
https://tinyurl.com/55dtczry

Onze nieuwsredactie zet regelmatig actuele berichten op Facebook. Zo blijft u op de hoogte van de laatste ontwikkelingen in jazzland:
https://www.facebook.com/Jazzflits.

JAZZ IN BEELD BROSELLA FESTIVAL

Van boven naar beneden: Isaiah Collier, Jaga Jazzist en Lakecia Benjamin. (Foto's: Shamrockraver Photography)

Op de laatste, helaas regenachtige dag (7 juli) van het driedaagse festival Brosella (Groentheater, Brussel) stond jazz op het programma. Lakecia Benjamin bracht een krachtige set die door velen als het hoogtepunt van de dag werd ervaren. De jonge saxofonist Isaiah Collier bewees waarom hij als rijzende ster wordt bestempeld. Brosella sloot in stijl af met de explosieve energie van de Noorse band Jaga Jazzist, die het festival met een knal beëindigde. **(Inge De Pauw)**

JAZZWEEK TOP DRIE

14 juli 2025

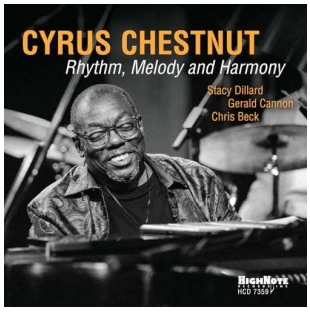

1 Cyrus Chestnut
Rhythm, Melody and Harmony
(HighNote)
2 Eric Scott Reed
Out Late
(Smoke Sessions)
3 Diego Rivera
West Circle
(Posi-Tone)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Coen de Jonge, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot. **Webbeheerder:** Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het JAZZFLITS-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op JAZZFLITS is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in JAZZFLITS te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van JAZZFLITS is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van JAZZFLITS is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** JAZZFLITS behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit JAZZFLITS over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

VARIA

HOE 'STRAATMUZIKANT' ROBIN NOLAN BEVRIEND RAAKTE MET GEORGE HARRISON

Beatles-gitarist George Harrison was een groot liefhebber van Django Reinhardt. Dat bracht hem in contact met gipsy-gitarist Robin Nolan. Het onwaarschijnlijke verhaal van hun ontmoeting doet Nolan deze maand op de website van het Amerikaanse blad Downbeat: "De ene dag speelde ik onder een boom en de volgende dag voor een Beatle."

Het verhaal begint in 1994. Robin Noland musiceerde in die tijd weleens op straat in Amsterdam en geïnteresseerden konden een cd van zijn trio bij hem kopen. Dat deed op een gegeven moment de man die de tuin van Friar Park, het huis van George Harrison in Henley-on-Thames (Engeland) onderhield. Hij wist dat zijn werkgever van gipsy-jazz hield en wilde hem verrassen met het album. Dat viel zo goed in de smaak dat Harrison het telefoonnummer draaide dat op de cd-hoes stond en Robin Nolan te spreken kreeg: "Dus ik had een surrealistisch gesprek en uiteindelijk nodigde hij me uit om te komen spelen op een feestje dat ze gaven." Het bleef niet bij deze ene keer. Nolan luisterde als 'huisband' tal van feestelijke gelegenheden muzikaal op: "George hield gewoon van onze muziek. Hij is opgegroeid met Django Reinhardt, dus hij vond het echt cool dat we Django's muziek speelden."
Als eerbetoon aan George Harrison nam Nolan een album op waarin zijn werk in gipsy-stijl wordt uitgevoerd. Dat album 'For The Love Of George' verscheen op 25 februari jl. (de 82ste geboortedag van de Beatle) op Harrisons eigen label Dark Horse Records. De muziek werd in de huisstudio van George Harrison opgenomen en Nolan bespeelde voor de gelegenheid drie van zijn gitaren (een Gibson J160 acoustic (1962), een Rickenbacker 360/12 electric 12-string (1964) en een José Ramírez nylon-string acoustic (1964)). Op de plaat staan onder meer de Harrison-composities 'I want to tell you', 'And I love her', 'My sweet Lord', 'All things must pass', 'Something' en 'While my guitar gently weeps'. Het titelnummer is een eigen compositie van Robin Nolan op basis van een akkoordenschema dat George Harrison vlak voor zijn dood in 2001 op een enveloppe had genoteerd. "Je kijkt er een beetje naar en dan krijg je een gevoel. En dan denk je: 'Wat bedoelde hij daar? Bedoelde hij F#7 of was dat een C# mineur 7?' Maar uiteindelijk dacht ik te weten wat hij bedoelde met die akkoordenschema's", zegt Nolan op Downbeat.com, "en het nummer staat nu op naam van Harrison en Nolan, wat een droom voor me is... Het is gewoon een geweldig verhaal". **(hve)**

Beluister het album 'For The Love Of George' hier:
https://tinyurl.com/5dpbf4km